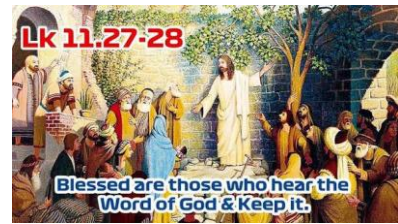
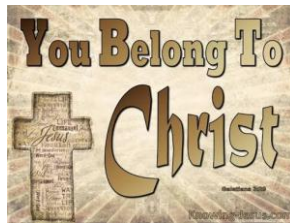
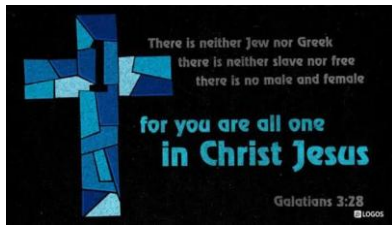


บทเทศน์และข้อคิด วันเสาร์ที่ 10 ตุลาคม 2026 (มิสซาเช้า)

บทอ่านประจำวัน กาลาเทีย 3: 22-29 และ ลูกา 11: 27-28



ข้อคิดไตร่ตรอง: “จากผู้ฟังคำชม สู่ผู้ดำเนินชีวิตตามพระวาจา”

คุณครูคำสอนถามเด็ก ๆ ก่อนรับศีลล้างบาปว่า “เมื่อเรารับศีลล้างบาปแล้ว เราจะได้เป็นอะไร?” เด็กคนหนึ่งตอบทันทีว่า “เป็นคาทอลิกครับ” อีกคนตอบว่า “เป็นลูกของพระเจ้าค่ะ” แต่จอห์นนี่ยกมือแล้วตอบด้วยความมั่นใจว่า “เป็นสมาชิกใหม่ครับ...และพ่อแม่ก็ต้องใส่ซองถวายวัดเพิ่มอีกหนึ่งซอง!”

แต่คำตอบของเด็กสองคนแรกกลับพาเราเข้าสู่หัวใจของบทอ่านวันนี้อย่างลึกซึ้ง เพราะศีลล้างบาปมิใช่เพียงทำให้ชื่อของเราปรากฏในทะเบียนวัด แต่ทำให้เราได้รับฐานะใหม่ คือเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูเจ้า

นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ท่านทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้า เพราะความเชื่อในพระเยซูเจ้า... ท่านทุกคนที่ได้รับศีลล้างบาปในพระคริสตเจ้า ก็ได้สวมพระคริสตเจ้าแล้ว”

คำว่า “สวมพระคริสตเจ้า” เป็นภาพที่งดงามมาก ในพระศาสนจักรยุคแรก ผู้รับศีลล้างบาปจะถอดเสื้อผ้าเก่า ลงไปในน้ำ แล้วขึ้นมาสวมเสื้อขาว เป็นเครื่องหมายว่า ชีวิตเก่าได้สิ้นสุดลง และชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้าได้เริ่มต้นขึ้น ดังนั้น เสื้อขาวในพิธีล้างบาปมิใช่เพียงของประดับน่ายกย่องสำหรับถ่ายรูป แต่เป็นเหมือนเครื่องแบบแห่งชีวิตใหม่ พระศาสนจักรมอบเสื้อขาวให้เรา ประหนึ่งกล่าวว่า “ตั้งแต่วันนี้ คนอื่นควรมองเห็นพระคริสตเจ้าผ่านชีวิตของเธอ” น่าเสียดายที่บางคนสวมเสื้อขาวเพียงวันรับศีลล้างบาป หลังจากนั้นกลับไปสวมเสื้อเก่าแห่งความเห็นแก่ตัว อคติ ความอิจฉา และการแบ่งพรรคแบ่งพวกเหมือนเดิม

กฎหมายเป็นผู้พาเราไปหาพระเยซูคริสตเจ้า

นักบุญเปาโลยังใช้คำที่น่าสนใจว่า ก่อนความเชื่อจะมาถึง ธรรมบัญญัติทำหน้าที่ควบคุม และนำเราไปหาพระเยซูเจ้า

คำภาษากรีกว่า “paidagogos” ซึ่งบางฉบับแปลว่า “ผู้ดูแล” หรือ “ผู้ฝึกสอน” ในสมัยโบราณมิได้หมายถึงครูผู้สอนวิชาการโดยตรง แต่หมายถึงผู้รับใช้ที่มีหน้าที่จูงเด็กจากบ้านไปส่งให้ถึงโรงเรียน คอยดูแลมิให้เด็กหลงทางหรือประพฤติดีเสียหาย

เปาโลกำลังบอกว่า ธรรมเนียมปฏิบัติมีความสำคัญ แต่ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ใช่จุดหมายปลายทาง กฎหมายสามารถบอกเราว่าอะไรผิด แต่ไม่อาจเปลี่ยนหัวใจเราได้ ป้ายจราจรบอกทางไปโรงพยาบาล แต่ป้ายจราจรรักษาคนไข้ไม่ได้ ฉะนั้นใด กฎบัญญัติก็พาเราไปหาพระเยซูเจ้า แต่ผู้ที่รักษาและเปลี่ยนหัวใจเราคือพระเยซูเจ้า

ปัญหาของคริสตชนบางครั้งก็คือ เราหยุดอยู่ที่กฎบัญญัติ เราถามเพียงว่า “ทำอย่างนี้ผิดบาปไหม?”, “ขาดมิสซาครั้งนี้เป็นบาปหนักหรือเปล่า?”, “ต้องสวดกี่บทจึงจะครบ?” แต่พระเยซูเจ้าทรงถามลึกกว่านั้นว่า “หัวใจของลูกเหมือนเรามากขึ้นหรือยัง?” “ลูกให้อภัยมากขึ้นไหม?” “ลูกมองเห็นศักดิ์ศรีของคนที่แตกต่างกันจากลูกหรือยัง?”

ศาสนาคริสต์มิใช่เพียงการไม่ทำผิดกฎบัญญัติ แต่คือการยอมให้พระเยซูเจ้าทรงมีชีวิตอยู่ในตัวเรา “ไม่มีชาวยิวหรือชาวกรีก ไม่มีทาสหรือไท” เปาโลประกาศถ้อยคำที่ปฏิวัติสังคมโบราณว่า “ไม่มีชาวยิวหรือชาวกรีก ไม่มีทาสหรือไท ไม่มีชายหรือหญิงอีกต่อไป เพราะท่านทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์เจ้า”

ในโลกสมัยนั้น ผู้คนถูกแบ่งอย่างชัดเจนด้วยเชื้อชาติ ฐานะทางสังคม และเพศ แต่เมื่อก้าวลงสู่แม่น้ำแห่งศีลล้างบาป ทุกคนลงไปในฐานะคนบาป และขึ้นมาในฐานะบุตรของพระเจ้าเหมือนกัน พระวาจานี้ไม่ได้หมายความว่าความแตกต่างทั้งหมดหายไป ชายยังเป็นชาย หญิงยังเป็นหญิง แต่ความแตกต่างไม่อาจใช้เป็นเหตุผลลดคุณค่าของใครอีกต่อไป นำเสียตายว่า โลกปัจจุบันยังติดป้ายให้ผู้คนอยู่เสมอ เช่น คนรวย-คนจน คนมีการศึกษา-คนด้อยโอกาส คนเมือง-คนต่างจังหวัด คนชาติเรา-คนต่างชาติ ฝ่ายเรา-ฝ่ายเขา แม้แต่ในพระศาสนจักร บางครั้งเรายังแบ่งกันว่า คนเก่า-คนใหม่ กลุ่มของเรา-กลุ่มของเขา นักบวช-ฆราวาส หรือคนที่ใกล้ชิดผู้มีอำนาจ-คนธรรมดาที่ไม่มีใครรู้จัก แต่เมื่อเรายืนต่อหน้าพระแท่น ไม่มีที่นั่นวิโอพีในพระหฤทัยของพระเจ้า เราทุกคนเป็นคนยากจนที่มารับปังแห่งชีวิตจากพระหัตถ์เดียวกัน พระศาสนจักรที่ “สวมพระเยซูคริสต์เจ้า” จึงต้องไม่ถามก่อนว่า “เขาเป็นพวกไหน?” แต่ต้องถามว่า “เราจะรักเขาอย่างที่พระเยซูเจ้าทรงรักได้อย่างไร?”

พระเยซูเจ้าทรงลดเกียรติพระมารดาหรือ?

ในพระวรสาร หญิงคนหนึ่งชื่นชมพระเยซูเจ้าแล้วร้องว่า “ครรถ์ที่ให้กำเนิดท่านและเต้านมที่เลี้ยงท่านมานั้นย่อมเป็นสุข” เป็นคำชมตามวัฒนธรรมที่ว่า หากลูกชายยิ่งใหญ่ มารดาของเขาก็ช่างโชคดีเหลือเกิน แต่พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “ยิ่งกว่านั้น ผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าและปฏิบัติตามย่อมเป็นสุข”

พระเยซูเจ้ามิได้ทรงลดเกียรติพระนางมารีย์ ตรงกันข้าม พระองค์ทรงเปิดเผยเหตุผลที่ลึกซึ้งที่สุดว่า ทำไมพระแม่จึงเป็นผู้มีบุญที่สุด พระแม่ไม่ได้ยิ่งใหญ่เพียงเพราะทรงให้กำเนิดพระเยซูเจ้าทางกาย แต่เพราะทรงฟังพระวาจา เชื่อพระวาจา เก็บรักษาพระวาจา และดำเนินชีวิตตามพระวาจา นักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 ทรงอธิบายว่า พระแม่มารีย์ทรงเป็นหนึ่งในผู้ที่ **“ฟังและรักษาพระวาจา”** อย่างซื่อสัตย์ที่สุด

สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ก็ทรงกล่าวว่า พระเยซูเจ้าทรงชี้ให้เห็น “ความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงของพระแม่มารีย์” และเปิดทางให้เราทุกคนสามารถเข้าถึงความสุขแบบเดียวกันได้ ด้วยการรับพระวาจาและนำไปปฏิบัติ กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ เราไม่มีใครสามารถเป็นพระมารดาของพระเยซูเจ้าทางกายได้ แต่เราทุกคนสามารถเป็นเหมือนพระนางมารีย์ทางความเชื่อได้ ด้วยการกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคือผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้ไปแก่ข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด”

ฟังอย่างไรจึงจะเกิดผล?

ทุกวันนี้เรา “ได้ยิน” มาก แต่ “ฟัง” น้อย เราได้ยินข่าวสารทั้งวัน ได้ยินเสียงโทรศัพท์ เสียงโฆษณา เสียงวิจารณ์ และเสียงทะเลาะกันในสังคมออนไลน์ จนบางครั้งเสียงของพระเจ้าแทบไม่มีพื้นที่ในหัวใจ

เราอาจฟังพระวาจาในมิสซาทุกวัน แต่หลังมิสซากลับท่าหนักคนอื่นเหมือนเดิม

เราอาจสวดบทวันทามารีย์ แต่ไม่ยอมให้อภัยคนในครอบครัว

เราอาจจูบพระคัมภีร์ แต่ใช้คำพูดทำร้ายผู้อื่น

เราอาจสวมพระเยซูคริสต์เจ้าในศีลล้างบาป แต่ดำเนินชีวิตจนไม่มีใครมองเห็นพระคริสต์เจ้าในตัวเราเลย

การฟังพระวาจาอย่างแท้จริงจึงมีสามขั้นตอน

หนึ่ง ให้พระวาจาเข้าสู่, สอง ให้พระวาจาลงถึงหัวใจ, และสาม ให้พระวาจาออกมาทางมือ เท้า และการกระทำ

หากพระวาจาเข้าสู่แต่ไม่เปลี่ยนพฤติกรรม เราเพียง “ได้ยิน” แต่ยังไม่ได้ “ฟัง”

วันนี้บทอ่านทั้งสองบทประกาศข่าวดีเดียวกันว่า คุณค่าของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับชาติกำเนิดฐานะ เพศ ตำแหน่ง หรือคำยกย่องของผู้คน **เรามีคุณค่าเพราะเราเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูเจ้า และได้รับเรียกให้ฟังพระวาจาและนำไปปฏิบัติ** ก่อนออกจากวัดวันนี้ ขอให้เราไม่ถามเพียงว่า “บทเทศน์วันนี้เป็นอย่างไร?” แต่ให้ถามว่า “พระเจ้าทรงขอให้ฉันเปลี่ยนอะไร?” เพราะผู้มีบุญมิใช่คนที่ได้ฟังบทเทศน์งดงามที่สุด แต่คือคนที่ฟังพระวาจาแม้เพียงประโยคเดียวแม้สั้นๆ แล้วกล้าดำเนินชีวิตตามพระวาจานั้น

ขอพระแม่มารีย์ ผู้ทรงฟัง เก็บรักษา และปฏิบัติตามพระวาจา โปรดสอนเราให้ “สวมพระเยซูคริสตเจ้า” มิใช่เพียงในวันรับศีลล้างบาป แต่ในทุกคำพูด ทุกการตัดสินใจ และทุกวันที่เรามีชีวิตอยู่ อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ